

Ngàn Truyện Cười Đủ Loại

Tôi là con gái một gia đình gia giáo. Thế có nghĩa là các cụ sinh thành đều thông thạo về phương diện giáo dục con cái theo tư tưởng nho nhe, ấy là “công dung ngôn hạnh”. Và chính tôi, sau 18 năm ra đời và phát triển, thấy mình cũng hơi bị tuyệt vời, một cô gái chân chính là chính, chân phụ ít thôi. Tôi tự chấm điểm mình 9/10, một chỉ số khá cao.

Đàn ông bắt đầu bu xung quanh tôi, khi tôi tập tọng biết yêu, hình như từ năm mới 16 tuổi. Làm thế nào để đuổi được lũ ruồi nhặng suốt ngày bu quanh bây giờ? Bố tôi quyết định nuôi 2 con chó, một con màu đen, một con màu vàng. Hai con chó này suốt ngày nằm sát cổng, thấy người lạ chúng chỉ cần ngóc cổ lên nhìn là đã thu mất vía của những ai có ý định không trong sáng. Bố tôi nói, hai con chó này được đào tạo bài bản, trình độ cao ra phết đấy. Kinh chưa? Còn trong thời gian tôi ra đường ư? Mẹ tôi đã thuê một mụ phù thủy đai đen đi kèm, mụ chỉ cần phát tay áo một phát là một kẻ si tình té vấp mặt xuống đường như bỡn. Kinh chưa?

Chạm ngưỡng 18 tuổi, bậc sinh thành quyết định cho tôi được tự do yêu. Tuy nhiên phẩm hạnh phải giữ gìn như sách đã dạy. Đặc biệt khoản “ăn kem trước cổng” thì cấm tiệt. Đây là một thử thách.

Làm sao bây giờ, cầm phẩm chất gì ở người chồng tương lai, tôi phải dò hỏi mấy con bạn thân đã có chồng. Chúng đồng thanh bảo:

- Quan trọng nhất là sức khỏe, đàn ông mà yếu thì coi như toi, chàng phải luôn mang theo mình một tinh thần chiến đấu, muốn có được điều ấy thì cái ấy của chàng phải luôn sẵn sàng...

Nghe chúng nói nói mà tôi chóng hết cả mặt, kinh quá, toàn khái niệm mới mà tôi chưa hề nghe lần nào. Bao nhiêu năm bậc sinh thành toàn dạy chào hỏi, chấp tay xin phép, nhai không được há mồm ra nhờ ruồi bao vào... Bây giờ tiếp thu mấy khái niệm thấy khó quá như thể học triết.

Tôi quyết định đầu tư thêm một châu bún vịt chiêu đãi mấy con bạn đã có chồng (trong đó 2 đứa đã bỏ chồng) để chúng nó nói thêm cho cụ thể. Kết luận rút ra là: “to dài và nóng”. Thế là yên tâm.

Tôi chấp nhận lời hẹn đi chơi tối với chàng sau 3 tháng trời thử thách. Đàn ông không sợ chó cắn, không sợ phân... là đạt tiêu chuẩn toàn diện.

Vấn đề còn lại cần kiểm tra phần sức mạnh đàn ông nữa thôi. Chúng tôi ra bờ đê ngồi hóng mát, chờ trăng lên. Ngồi bờ sông nói tỏ tình thì còn gì đẹp hơn thế nữa. Chàng bỏ ra 5 kg hạt hướng dương, ăn hết chỗ này sẽ phân định. Ánh trăng khuya tỏa vàng một vùng, lãng mạn làm sao, yêu thương làm sao. Tôi ngây ngất tình. Tới thời điểm thích hợp, tôi cố tình ngồi sát vào chàng, còn chàng thì quàng tay qua vai tôi. Tôi chợt thấy một vật gì dài dài, cứng cứng và hơi nóng chạm vào người tôi. Quyết liền! Anh yêu ơi, em yêu anh, yêu anh mãi mãi...

Tôi chủ động hôn chàng. Kế hoạch tổ chức đám cưới được bàn thảo tấp lự.

Đêm tân hôn, tôi hỏi hộp chờ đợi một sự bùng nổ, thế là trọng vẹn, tôi giữ tiết trinh cho tới ngày cưới cho chàng.

Một giờ trôi qua chàng vẫn không động chạm gì, tôi sốt ruột cởi phăng quần áo, thân thể tôi trắng nõn nà, chàng vẫn nằm trơ ra. Ô hay sao thế nhỉ? Không còn chịu hơn được nữa, tôi mới hỏi chàng:

- Hôm ngồi ở bờ sông em thấy anh có cái gì dài dài nóng nóng và cứng cứng cơ mà... Đâu rồi?

Chàng trả lời rằng:

- Hôm ấy anh đút túi quần của khoai nướng, định ăn hết hạt hướng dương thì mời em đấy mà.

Cả đêm tôi gục đầu vào gối khóc hết nước mắt, mờ sáng không chịu được, tôi ra ngoài hiên ngửa mặt lên trời chửi:

- Tổ sư cha cái củ khoai nướng!

Sau đúng 1 tuần chinh phục, tôi đã được nàng cho *ngửi mồm* một phát, thành công ngoài mong đợi. Nàng là ai mà nhận lời yêu tôi nhanh thế nhỉ? Tính chi li ra thì tình phí mới có mấy triệu bọ, mời nàng mấy bữa cơm bụi, xem mấy buổi xi nê, ăn dăm que kem... thế mà đã chinh phục được trái tim tươi trẻ, đập thành thịch, tràn đầy máu tươi hồng rồi. Liệu có phải nàng thuộc diện dễ dãi quá chăng?

Nàng là ai, là gái quê hay dân phố, bây giờ gái phố gái quê cứ lẫn lộn với nhau chả biết thế nào mà lẩn. Ngày xưa gái phố mặc quần bò hở rốn ra, nhìn là biết ngay. Còn bây giờ hả, gái quê gái phố gì gì cũng mặc quần rách *tướt xơ mướt* từ đùi xuống đầu gối, áo trễ xuống quá giữa ngực, khoe hàng họ như buổi Năm Roi, chả biết thế nào mà phân biệt. Hỏi nàng ư, vô ích thôi, gái bây giờ nói dối còn hơn Cuội, tên là Chuột thì khai là Hồng, quê ở Đồng thì khai ở Phố, bố đi cày thì bảo bố làm chủ tịch xã... Nói chung là không tin được.

Nói vậy nhưng nhiều khi cứ thấy lẩn tẩn thế nào ấy nhỉ? Các cụ đã bảo “cái nét đánh chết cái đẹp” cơ mà, còn mình thì lại cứ khẳng khẳng cho rằng “cái đẹp đẽ bẹp cái nét” liệu có đúng không? Mới có mấy tuần chưa cảm

mà em đã cho *ngủi mồm* rồi, liệu đòi cái kia thì nàng có cho không nhỉ? Sau một châu thết đãi nàng bún chả, tôi gạ gẫm rủ rê nàng vào nhà nghỉ thử xem hàng họ thế nào. Nếu nàng là con nhà lành thì cưới liền tay.

- Không được đâu nha, cái ấy em chỉ cho phép kiểm tra trong đêm động phòng tân hôn thôi, quý lắm đấy, gần nghìn lượng của em.

Trời đất quỷ thần ơi, câu này nghe sao quen quá, giọng điệu của nàng khẳng định mình là gái nhà lành rồi. Nàng nói mà mắt chớp chớp như thể búp bê, khó tin quá nhé. Không được tin người, các cụ đã dạy kỹ, nhất là gái thì cấm được tin một cách tuyệt đối, phải kiểm tra. Làm thế nào kiểm tra được nàng còn trinh tiết hay không chứ? Vớ vẩn nó bắt đèn bắt vạ thì toi đặc.

Mấy ngày liền suy nghĩ, tìm người tư vấn nhưng chẳng nghĩ ra cách gì, kiểm tra trinh tiết chỉ có bác sĩ mới đáng tin cậy nhất. Tôi đề nghị nàng ra bác sĩ kiểm tra cho ăn chắc. Nàng ra điều kiện:

- Anh phải đặt cược cho em 100 triệu đồng. Nếu bác sĩ bảo em còn trinh tiết thì anh phải cưới em làm vợ. Nếu không cưới em thì anh sẽ mất 100 triệu này.

Tôi đồng ý liền. Đơn giản quá. Nếu nàng còn trinh tiết thì không còn gì để tôi phải lặn lội nữa. Tôi đưa cho nàng 100 triệu đồng như thỏa thuận rồi lấy xe đưa nàng tới bệnh viện Phụ sản thành phố. Ngồi chờ nàng vào khám, tôi tự thưởng cho mình mấy lon bia với đậu phộng tươi luộc nóng hổi, đời thật lên tiên.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, nàng chạy ra hớn hờ đưa cho tôi xem tờ giấy chứng nhận của bác sĩ: "trinh vẫn còn nguyên". Tôi sung sướng nhắc bổng nàng lên quay mấy vòng giữa ngã tư đường phố như một thằng điên, niềm vui quá lớn đến quá bất ngờ. Nàng đúng là con nhà lành, tuổi băm rồi mà vẫn còn giữ được cái ngàn vàng quý giá kia.

Lễ cưới chúng tôi diễn ra trong không khí ấm nồng hạnh phúc, họ hàng 2 bên hỷ hả quây quần. Đêm tân hôn, trước khi động phòng tôi đề nghị nàng trả lại gói tiền đặt cược. Nàng vui vẻ đưa cho tôi, tuy nhiên đếm đi đếm chỉ còn 70 triệu, mất 30 triệu đồng. Khi tôi định đếm một lần nữa thì nàng ngăn lại, bảo:

- Không phải đếm lại đâu, hôm ấy em đã cho ông bác sĩ 30 triệu rồi!

Giáo sư hỏi cả lớp:

- Ai có thể nêu hai sự kiện lớn trong cuộc đời của nhà thơ Anh Milton?

Một nam sinh viên nhanh nhẩu phát biểu:

- Sau khi kết hôn, nhà thơ viết tác phẩm "Thiên đường đã mất".

Đến khi vợ ông mất, ông viết tác phẩm "Thiên đường trở lại".

Trên đời này có những chuyện vô duyên chưa từng thấy .

Cũng như câu chuyện sau đây của tôi: Tôi bước vào phòng vệ sinh để giải tỏa tâm trạng, bỗng từ phòng wc bên cạnh có tiếng vọng ra " anh ở bên đó sao rồi?"

Vì lịch sự tôi đáp lại: " tôi vẫn ổn, còn cô?"

Cô gái trả lời;" em vẫn khỏe, anh đang làm gì bên đấy đấy"

Tôi thành thật trả lời : " tôi đang đi vệ sinh, còn cô"

Bỗng cô gái la lên: " thôi em cúp máy nha, có thằng cha điên nào ở phòng bên cú phá đám"

Ở một ngôi làng nọ có hai vợ chồng trẻ và ông bố chồng bị mù cả hai mắt cùng sống một ngôi nhà.

Sau một thời gian hương lửa mặn nồng chẳng may người chồng bị ốm nặng, nhắm không qua khỏi anh ta bèn gọi vợ đến dặn dò lần cuối. Anh ta dặn vợ đừng cúng kiếng gì khi giỗ, để tiền còn lo cho cho ông già, anh ta chỉ yêu cầu cô vợ cúng cho anh ta món gì anh ta thích nhất khi còn sống, thế rồi anh ta nhắm mắt xuôi tay!

Cuối cùng rồi cũng mờ yên mà đẹp! Thời gian thấm thoát trôi qua, mới đó mà đã đến ngày giỗ đầu. Sáng hôm ấy chị vợ chuẩn bị đi chợ để mua đồ cúng, nhưng chị ta chợt nhớ đến lời dặn của anh chồng, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng chị chợt nhớ ra món anh chồng thích! Thế rồi, chị ta quay trở vào nhà, tắm rửa thật sạch rồi ... leo lên bàn thờ nằm để anh chồng... hưởng!

Phần ông cha già cũng nhớ đến ngày thằng con qua đời, hôm ấy ông cũng đến ban thờ thắp nhang cho con, sẵn tiện xem thử đứa con dâu có cúng kiếng gì không! Ông đưa tay sờ sờ trên bàn thờ, đụng ngay đầu tóc của cô con dâu, ông gật gù:

- Ờ, con bé này thế mà khá! mua cả đầu heo về cúng chồng nó đây này, nhưng mà sao lại đoảng thế, mua đầu heo gì lại không cạo lông ???

Lúc này cô con dâu hoảng quá không biết làm gì hơn là nằm im chịu trận, ông già lại tiếp tục xuống... đến... , ông lại lẩm bẩm:

- Ừ, lại cả hai cái bánh bao còn nóng hôi hổi đây này!

Lại tiếp tục, lần lần xuống nữa, đến bụng:

- Ái chà! lại cả thịt mỡ nữa, nhưng sao lại không cắt ra lại để nguyên cả miếng thế này thì làm sao mà ăn ???

Tiếp đến tới chỗ_mà_ai_cũng_biết_là_cái_gì_đấy:

- Ừ! con bé thế mà khéo, lại nhớ cả thằng chồng nó thích ăn rau sống nên mua cả đĩa rau sống nữa! nhưng mà ... sao lại toàn là cọng không thế này ???

Đến lúc này thì chị con dâu không chịu nổi nữa bèn ... "tè" một cái ướm cả tay ông già khiến ông lão giật mình:

- Thôi chết, đổ chén nước mắm rồi !!!

Một em bé hỏi mẹ :

- Mẹ ơi! Trước Mẹ khi sanh con ra thì con ở đâu ?.

Bà mẹ suy nghĩ một chút rồi trả lời :

- Ban đầu con ở bên Ba, sau đó con qua bên Mẹ, rồi Mẹ sanh con ra !.

Đưa bé lại thắc mắc :

- Tại sao Ba muốn con qua bên Mẹ vậy ?.

Bà mẹ lắc đầu :

- Đầu có, Ba đầu có muốn giao, cứ trì hoãn hoài, Mẹ phải dành giựt trong tay Ba đó chứ !.

Trong nhà tù nọ có một đại ca nổi tiếng hung hăng. Phạm nhân mới nào làm méch lòng hắn đều bị điều trị ra trò.

Một hôm người nhà phạm nhân mới mang vào một con gà béo thơm ngon. Đại ca thèm lắm nhưng chẳng lẽ lại ra cướp gà ăn thì mất thể diện quá, liền gọi tên đàn em ra, gằn giọng:

- Mày xem thằng kia nó làm gì với con gà đầu tiên thì mày cũng làm y như thế với nó. Nó bẻ cánh gà, mày bẻ tay nó, nó bẻ đuôi gà mày cũng bẻ đuôi nó... Nếu mày không làm thế với nó thì tao sẽ làm thế với mày.

Chú phạm nhân mới toát hết mồ hôi hột:

- Vâng, thưa đại ca.

Nhưng một lúc sau... tên đàn em quay về, vừa đi vừa khóc, bẩm báo với đại ca:

- Em xin chịu tội với đại ca, em không làm được.

- Thằng này nhu nhược quá! Thế nó đã làm gì với con gà đầu tiên?

- Nó ăn cái phao câu con gà trước nhất ạ.

Có một bọm nhậu đi khám bác sĩ, bác sĩ khuyên anh ta không nên uống rượu quá nhiều. Bác sĩ đem ra một xô nước, một xô rượu và một con bò. Con bò liền đến xô nước uống. Bác sĩ nói: "Anh thấy chưa, con bò cũng biết là rượu có hại cho sức khỏe." Bọm nhậu hỏi lại bác sĩ: "Thế giữa 2 xô rượu và xô nước, bác sĩ sẽ chọn uống xô nào?"

- Đương nhiên là xô nước rồi, bác sĩ trả lời.

Người bọm nhậu liền nói: "Đúng là ngu như bò!"

Trong buổi họp mặt gặp nhau của mấy ông bạn thân trong khi các ông chồng còn mãi bù khú, cụng ly cụng tách dzô... dzô với nhau, thì quý vị phu nhân cũng túm tụm lại để tâm sự, trao đổi với nhau những kinh nghiệm "chữa bệnh ngáy" cho chồng. Bà A than thở:

- Chồng tôi cái gì cũng được cả, chăm chỉ, biết chiều vợ thương con, tính tình hòa nhã, dễ thương, chỉ bị mỗi cái tật ngáy . . . ngáy quá! . . . ngáy như bò rống! . . . nhiều đêm tôi giật mình thức dậy rồi thức trắng luôn đến sáng, không tài nào ngủ được!

Bà B lên giọng chỉ bảo:

- Tôi đã nói với mấy chị rồi, kinh nghiệm của tôi đây, cứ mua cái "núm vú giả" của con nít, đem ngủ nhét vào miệng cho mấy ông ấy ngậm là êm chuyện.

Bà C phản đối:

- Chị làm như dễ lắm ấy! tôi có thử nhiều lần rồi, chỉ được hai ba đêm đầu thôi bà ơi! . . . Mấy bữa sau mấy ông ấy cũng biết, ngậm được vài ba phút cũng lại nhả nhả rồi lè ra . . . ngáy tiếp . . . Mấy chị biết không? bực mình, sau cùng tôi nhét đại "vú thật" vào miệng cho mà ngậm, thế là êm chuyện, từ đó đến nay quen cái tật cứ ngậm vú là ngủ suốt đêm, nhưng được cái hết ngáy.

Bà A thở dài:

- Mấy chị xúi dại, em cũng đã thử qua cách của chị rồi, ông chồng em đâu phải chỉ ngáy không thôi đâu! . . . ông ấy còn có tật nghiêng răng nữa!!!